

**STEPHEN
KING**
PETER
STRAUB

PIMEYDEN TALO

TAMMI

STEPHEN KING & PETER STRAUB:

Talismaani (1984, suom. 1991, uusintapainos 2026)

Pimeyden talo (2001, suom. 2002, uusintapainos 2026)

Muut maailmat (2026, suom. 2027)

Stephen King
Peter Straub

PIMEYDEN
TALO

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

TAMMI
HELSINKI

Sitaatit Edgar Allan Poen runosta Korppi teoksessa
Korppi ja kultakuoriainen ja muita kertomuksia on suomentanut Niilo Idman.
Sitaatit Charles Dickensin romaanista *Kolea talo* on suomentanut Kersti Juva.
Englanninkielinen alkuteos *Black House* ilmestyi Yhdysvalloissa 2001.

Copyright © 2001 by Stephen King and Peter Straub
All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions
thereof in any form whatsoever.

Published by agreement with Stephen King, c/o The Lotts Agency, Ltd.,
New York and Licht & Burr Literary Agency, Copenhagen.
Suomenkielinen laitos © Ilkka Rekiaro ja Tammi 2026
Ensimmäinen suomenkielinen laitos ilmestyi 2002.
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-8554-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

*David Gernertille
ja Ralph M. Vicinanzalle*

*Sinä viet minut sinne missä koskaan en käynyt oo,
Sinä heität minulle suukkoja kultaisia,
Kruunun kiharoillesi asetan,
Ja tervehdin kuningatarta maailman!*

THE JAYHAWKS

TÄSSÄ JA NYT...

ENSIMMÄINEN OSA

TERVETULOA COULEE
COUNTRYYN

1

TÄSSÄ JA NYT, kuten eräs vanha tuttu tapasi sanoa, me olemme vuolaassa nykyhetkessä, missä tarkkanäköisyys ei koskaan takaa terävää kuvaa. *Tässä:* viitisenkymmentä metriä ilmassa, liitävän kotkan korkeudella, Wisconsinin läntisimmällä reunalla, missä luikerteleva Mississippijoki määrittelee luonnonrajan. *Nyt:* perjantaiamuna heinäkuun puolivälissä muutaman vuoden päässä sekä uudella vuosisadalla että uudella vuosituhannella, joiden harhaileva reitti on niin hyvin piilossa, että sokealla on paremmat mahdollisuudet kuin sinulla tai minulla nähdä, mitä on edessä. Tässä ja nyt, kello on juuri lyönyt kuusi, aurinko on pilvettömän itätaivaan alareunassa, tuo lihava, itsevarma keltaisenvalkoinen pallo, joka kulkee kuten aina ensimmäistä kertaa kohti tulevaisuutta ja jättää vanaveteensä kasautuvan menneisyyden, joka pimenee taakse jäädessään tehden meistä kaikista sokeita.

Allamme aamuaurinko koskettaa joen leveitä, pehmeitä kareita ja korostaa niitä kuin taidemaalari. Aurinko helottaa Burlington Northern Santa Fe -rautatien kiskoista jotka ovat joen ja ränsistyneiden talojen välissä, kaksikerroksisten talojen jotka sijaitsevat piirikunnan maantien nolla nolla varressa paikalla joka tunnetaan nimellä Nailhouse Row ja joka on matalin kohta viihtyisän näköisessä pikkukaupungissa, joka levittäytyy allamme ylämäkeen ja itään päin. Juuri tällä hetkellä täällä Coulee Countryssa tämä pikkukaupunki näyttää pidättävän henkeä. Ympäriällämme seisahtunut ilma on niin hämmästyttävän puhdasta ja suloista, että voisi kuvitella pysyvän haistamaan retiisin, kun se kiskaistaan maasta kilometrin päässä.

Liidämme kohti aurinkoa, pois joen varresta yli kiiltävien kiskojen, Nailhouse Row'n takapihojen ja kattojen ja sitten yli seisontatukiinsa vinosti nojaavien Harley-Davidsonien rivin. Nämä vaatimattomat ja pienet talot rakennettiin vastikään kadonneen vuosisadan alussa Pedersonin

naulatehtaan metallityöläisille. Ne rakennettiin niin halvasti kuin suinkin, olettaen että duunarit tuskin valittaisivat työsuhdeasuntojensa puutteista. (Pedersonin naulatehdas, haavoituttuaan 1950-luvulla useita kertoja, vuoti viimein kuiviin vuonna 1963.) Odottavista harrikoista päätellen duunarit ovat vaihtuneet raggareiksi. Harrikoiden omistajien kauttaaltaan hurja ulkonäkö tuntuisi tukevan tätä olettamusta. Näillä miehillä on harottava tukka, tuuhea parta, möhömaha, korvarengas, musta nahkarotsi ja vajaa-lukuinen määrä hampaita. Kuten olettamukset yleensä, tämäkin osuu korkeintaan puoliksi oikeaan.

Nailhouse Row'n nykyiset asukkaat, joille epäluuloiset paikkakuntalaiset antoivat heti näiden vallattua joenvarren talot nimen Thunder Five, eivät ole noin vain siististi lokeroitavissa. Heillä on ammattitaitoa vaativa työ Kingslandin panimossa, joka on tämän pikkukaupungin eteläpuolella ja korttelinmitan päässä Mississippistä itään. Jos katsomme oikealle, näemme ”maailman suurimman kuutospatterin”, säiliöt joiden kupeisiin on maalattu jättimäiset Kingsland Old-Time Lager -etiketit. Nailhouse Row'lla asuvat miehet tapasivat toisensa Illinois'n yliopiston Urbana-Champaignin kampuksella, missä kaikki paitsi yksi lukivat pääaineena joko äidinkieltä tai filosofiaa. (Poikkeus oli kirurgian kandidaatti yliopiston sairaalassa.) He tuntevat kieroutunutta mielihyvää liikanimestään Thunder Five: he pitävät nimeä herttaisen karikatyrstisena. Itse he kutsuvat itseään Hegeliläiseksi Pohjasakaksi. Herrat muodostavat mielenkiintoisen poppoon, johon me tutustumme myöhemmin. Tällä haavaa ehdimme vain panna merkillle monen omakotitalon etuseinään, kahteen lyhtypylvääseen ja pariin hylättyyn taloon teipatut käsin kirjoitetut julisteet. Niissä lukee: KALASTAJA, RUKOILE HAISEVAA JUMALAASI ETTÄ ME EMME LÖYDÄ SINUA ENSIMMÄISINÄ! MUISTA AMY!

Chase Street kiipeää Nailhouse Row'lta jyrkästi ylämäkeen vinojen talojen välistä, joiden kuluneet, maalaamattomat julkisivut ovat sumun värisiä. Siellä on vanha hotelli Nelson, jossa muutama pennitön asukas nukkuu vielä, ilmeeton kapakka, väsynyt kenkäkauppa, jonka likaisessa näyteikkunassa on Red Wing -työkenkiä, muutama muu hämärä rakennus joissa ei näy merkkejä niiden tehtävästä ja jotka vaikuttavat jotenkin unenomaisilta ja haihtuvilta. Vaikka nämä rakennukset ovatkin vielä kuolleita, ne henkivät eräänlaista epäonnistunutta ylösnousemusta, kuin ne olisi pelastettu synkältä läntiseltä territoriolta. Tavallaan niille on käynyt

juuri niin. Okranvärinen vaakasuora viiru kolme metriä jalkakäytävän yläpuolella hotelli Nelsonin julkisivussa, ja siinä puolen metrin korkeudella kahden viimeisen rakennuksen tuhkanharmaissa kasvoissa kadun toisella puolella ylämäen suunnassa on vesirajan merkki vuoden 1965 tulvasta. Tuolloin Mississippi ylitti äyräänsä, peitti alleen rautatien ja Nailhouse Row'n ja kiipesi likipitään Chase Streetin korkeimpaan kohtaan.

Chase levenee kohdassa, jossa se tulvarajan yläpuolelle noustuaan kulkee vaakasuoraan. Samalla se muuttuu meidän allamme olevan French Landingin kaupungin pääkaduksi. Sen jalkakäytävien varrella ovat Agincourt Theater, Taproom Bar & Grille, First Farmer State Bank, Samuel Stutzin valokuvaamo (jolle ylioppilas, hää- ja lastenkuvat tuovat leivän) ja kaupat, eivätkä suinkaan mitkään kauppojen aavemaiset haamut vaan Benton's Rexall -apteekki, Reliable-rautakauppa, Saturday Night Video, Regal Clothing, Schmitt's Allsorts Emporium, kaupat joissa myydään elektroniikkaa, lehtiä ja onnittelu- ja muita kortteja, leluja ja urheiluvaatteita joissa on Brewersin, Twinsin, Packersin ja Vikingsin sekä Wisconsinin yliopiston tunnukset. Muutaman korttelin päässä kadun nimi muuttuu Lyall Roadiksi ja talot irtautuvat toistensa kyljistä ja kutistuvat yksikerroksisiksi puurakennuksiksi, joiden kylteissä mainostetaan vakuutusyhtiöitä ja matkatoimistoja. Niiden jälkeen katu muuttuu maantiekseksi, joka lipuu itään ohi 7-Elevenin, Reinhold T. Grauerhammerin kunniaksi nimetyn sotaveteraanitalon ja ison maatalouskoneliikkeen, jota paikkakuntalaiset sanovat Goltziksi, ja sieltä edelleen laakeiden ja katkeamattomien peltojen maisemaan. Jos me nousemme puhtaassa ilmassa vielä toiset viisikymmentä metriä ja katsomme etäämmäksi, me näemme kattilamoreeneita, kuruja, lyttyyn lyötyjä kukkuloita joilla kasvaa mäntyä kuin turkissa karvaa, hiesupohjaisia laaksoja, jotka maan tasalta näkee vasta niihin tullessaan, luikertelevia jokia, kilometreittäin peltotilkkuja ja pikkukaupunkeja, joista yksi, Centralia, on pelkkä hajanainen rykelmä rakennuksia kahden kapean maantien, 35:n ja 93:n, risteyksessä.

Suoraan allamme French Landing näyttää siltä kuin se olisi evakuoitu keskellä yötä. Kukaan ei kävele jalkakäytävillä eikä kumarru työntämään avainta kaupan etuoven lukkoon Chase Streetillä. Vinot pysäköintiruudut liikkeiden edessä ovat tyhjat henkilö- ja avolavapakettiautoista, joita alkaa ilmestyä noin tunnin kuluttua, ensin yksi ja kaksi kerrallaan ja sitten säntillisenä pikku virtana. Ei liikerakennusten eikä lähikatujen varsilla olevien vaatimattomien omakotitalojen ikkunoiden takana pala

valoja. Sumner Streetillä korttelin päässä Chase Streetistä pohjoiseen on neljä samantyylistä kaksikerroksista punatiilitaloa, joissa on lännestä itään lueteltuna French Landingin kirjasto, kaupungin yleislääkärin Patrick J. Skardan vastaanotto, Bell & Hollandin kahden miehen asianajotoimisto, jota perustajien pojat Garland Bell ja Julius Holland nykyisin pyörittävät, Heartfield & pojan hautaustoimisto, jonka omistaa St. Louisissa pääkonttoriaan pitävä alan suuryritys, sekä French Landingin posti. Leveä pihatie johtaa rakennusten taakse isohkolle pysäköintialueelle. Tien toisella puolella korttelin päässä, missä Sumner Street ja Kolmas katu risteävät, on rakennus, myöskin punatiilinen ja kaksikerroksinen, mutta naapureitaan pitempi. Takaseinän toisen kerroksen ikkunoissa on maalaamattomat rautatangot ja kaksi pihalla seisovista neljästä autosta on partioautoja, joiden katolla on vilkkurivit ja ovissa kirjaimet FLPD. Poliisiautot ja kalterit tuntuvat vierailta tässä maalaisidyllissä – millaisia rikoksia täällä muka tehdään? Ei varmastikaan vakavia, ei varmasti mitään myymälävarkautta, rattijuoppoutta ja satunnaisia baaritappeluja pahempaa.

Kuin todisteena pikkukaupunkielämän rauhallisuudesta ja säännönmukaisuudesta Kolmatta katuä lähestyy hitaasti punainen pakettiauto, jonka kyljissä lukee LA RIVIERE HERALD. Se pysähtyy lähes kaikilla postilaatikkojen ryppäillä. Kuljettaja työntää siniseen muovipussiin käärityn sanomalehden harmaisiin metallilieriöihin joissa lukee lehden nimi samanlaisilla kirjaimilla kuin autossa. Kun auto kääntyy Sumner Streetille, jonka taloissa on postiluukut eikä laatikoita, jakaja heittää muoviin käärityt lehdet etuoville. Siniset paketit tömähälvät ovia vasten poliisiasemalla, hautaustoimistossa ja konttoreissa. Postitoimisto ei saa lehteä.

Ja saattoihan sen arvata, poliisiaseman ensimmäisen kerroksen ikkunoiden takana palaa valot. Ovi avautuu. Pitkä, tummatukkainen nuorimies astuu ulos vaaleansinisessä lyhythihaisessa virkapuvun paidassa, komento-hihnassa ja laivastonsinisissä housuissa. Leveä hihna ja kultainen virkamerkki Bobby Dulacin rinnassa kiiltävät tuoreessa auringossa ja kaikki mitä hänellä on yllään lonkkakotelon yhdeksänmillistä pistoolia myöten näyttää yhtä tuliterältä kuin itse Bobby Dulac. Hän katsoo, kun punainen pakettiauto kääntyy Toiselle kadulle, ja rypistää otsaansa sanomalehdelle, joka on kääritty rullalle. Hän tökkää sitä kiiltäväksi lankatun mustan kenkensä kärjellä ja kumartuu vain sen verran, että hänen arvaa yrittävän lukea otsikot muovin läpi. On ilmiselvää, että tämä ei johda tyydyttävään

tulokseen. Bobby kumartuu otsa edelleen rypyssä aivan alas ja noukkaisee lehden maasta hämmästyttävän sirosti kuin kissaemo pennun viedäkseen sen parempaan paikkaan. Bobby pitelee lehteä etäällä, vilkaisee Sumner Streetiä kumpaankin suuntaan, tekee ketterän täyskäännöksen ja astuu takaisin asemalle. Me olemme uteliaisuuttamme laskeutuneet koko ajan lähemmäksi konstaapeli Dulacia, tuota mielenkiintoista ilmiötä, ja nyt me seuraamme hänen perässään.

Harmaa käytävä johtaa ohi oven, jossa ei lue mitään, ja ohi ilmoitustaulun, jolla ei lue juuri mitään, kohti metalliportaita, joista toiset laskeutuvat pieneen pukuhuoneeseen, missä on suihkukoppeja ja pieni ampumarata. Toiset nousevat yläkertaan, missä on kuulusteluhuone ja kaksi vastakkain sijaitsevaa selliriviä, tällä hetkellä vailla asukkeja. Jostain läheltä kuuluu radiosta talk show äänenvoimakkuudella joka tuntuu liian kovalta tähän rauhalliseen aamuun.

Bobby Dulac avaa merkitsemättömän oven ja astuu – me seuraamme hänen kiiltävillä kannoillaan – päivystyshuoneeseen josta hän hetki sitten piipahti ulos. Seinän vieressä meistä oikealle on arkistokaappirivi ja sen vieressä kolhuinen puupöytä, jolla on siistejä paperipinoja ja matkaradio, kuulemamme häiritsevän melun lähde. KDCU-AM:n eli Coulee Countrysn Puheradion studio on kaupungin lähellä, ja hauskan kaistapäinen George Rathbun on aloittanut suosituksen aamulähetyksensä Satikutia Satiaisille. Kelpo George kuulostaa tilanteeseen nähden liian äänekkäältä, vaikka voimakkuuden säätäisi kuinka hiljaiseksi; hän on pelkkää meteliä ja osin juuri siksi niin suosittu.

Seinän keskellä suoraan meitä vastapäätä on suljettu ovi, jonka harmaaseen savulasi-ikkunaan on maalattu sanat POLIISIPÄÄLLIKKÖ DALE GILBERTSON. Dale ei tule töihin vielä noin puoleen tuntiin.

Nurkassa meistä vasemmalle on kaksi metallista kirjoituspöytää suorassa kulmassa toisiinsa, ja meitä vastapäätä olevan pöydän takaa Tom Lund, vaaleatukkainen konstaapeli, joka on suunnilleen kollegansa ikäinen mutta ei näytä siltä kuin hänet olisi lyöty rahapajassa viisi minuuttia sitten, katsoo pussia, jota Bobby Dulacin oikean käden kaksi sormea puristaa.

”Hyvä on”, Lund sanoo. ”Jatkokertomuksen uusin osa.”

”Luulitko sinä että Thunder Five tulisi taas tervehdyskäynnille? Tässä on. Minä en halua lukea sitä.”

Bobby ei alistu lukemaan aamulehteä vaan heittää *La Riviere Heraldin* uusimman numeron urheilullisella ranneliikkeellä matalassa ja nopeassa

kolmen metrin kaarella puulattian yli, pyörähtää oikealle, harppaa pitkän askeleen ja asettuu puupöydän eteen silmänräpäystä ennen kuin Tom Lund ottaa kopin. Bobby katsoo äreänä kahta nimeä ja erinäisiä muita tietoja, jotka on kirjoitettu pöydän takana seinällä riippuvaan liitutauluun. Hän on tyytymätön, tuo Bobby Dulac, hän on sen näköinen kuin voisi revetä kiukkunsa voimalla ulos univormustaan.

George Rathbun istua kököttää KDCU:n studiossa ja huutaa: ”Soittaja, pientä rajaa, pientä rajaa, ja korjauta ihmeessä lääkeannostustasi. Puhutaanko me tosiaan samasta matsista? Soittaja...”

”Jospa Wendell tuli järkiinsä ja päätti antaa asian olla”, Tom Lund sanoo.

”Wendell”, Bobby sanoo. Lund näkee vain hänen niskansa ja siistin tumman tukkansa, joten Bobbyn halveksuva irvistys menee hukkaan, mutta hän irvistää kuitenkin.

”Soittaja, salli minun kysyä yhtä asiaa, ja minä pyydän ihan vilpittömästi sinua vastaamaan rehellisesti. *Näitkö* sinä eilisillan matsin omin silmin?”

”Minä en tiennytkään että sinä ja *Wendell* olette kavereita”, Bobby sanoo. ”Minä en tiennyt että sinä menit La Riviereen asti etelään. Minä luulin että sinun reteä iltasi on ostaa kannullinen kaljaa ja yrittää päästä yli sadan pisteen Ardenin keilaradalla, mutta nyt sinä kerrotkin, että sinä kaveeraat toimittajien kanssa yliopistokaupungeissa. Sinä varmaan hillut sen Wisconsinin Ratinkin kanssa, sen jolla on ohjelma KWLA:ssa. Isketkö sinä siellä misujakin?”

Soittaja vastaa, että häneltä jäi ensimmäinen vuoropari näkemättä, koska hän joutui hakemaan muksunsa terapiasta, mutta sen jälkeen hän näki ihan varmasti kaiken.

”Sanoinko minä muka että tässä ollaan Wendell Greenin kanssa kavereita?” kysyy Tom Lund. Hän näkee Bobbyn vasemman olan yli liitutaulun ylimmät nimet. Hänen katseensa tarkentuu niihin tahtomattaan. ”Me vain satuttiin tapaamaan sen Kinderlingin jutun jälkeen eikä hän vaikuttanut yhtään hassummalta. Oikeastaan minä pidin hänestä. Minun alkoi lopulta jopa käydä häntä vähän sääliksi. Hän halusi saada Hollywoodilta haastattelun, mutta Hollywoodia ei huvittanut.”

Totta kai hän jatkoajan vuoroparin katsoi, onneton soittaja selittää, siitähän hän tiesi että Pokey Reese oli turvassa.

”Ja mitä Ratiin tulee, minä en tunne häntä edes ulkonäöltä, ja minun mielestäni se hänen soittamansa niin sanottu musiikki on surkeinta mölyä mitä minä olen ikinä kuullut. Miten se kalpea ruipelo ylipäänsä pääsi

radioon juontamaan omaa ohjelmaa? Vielä yliopiston asemalle! Mitä se kertoo La Rivieren kampuksesta, Bobby? Mitä se kertoo meidän koko yhteiskunnastamme? Ai mutta hei, sinähän tykkää sellaisesta musiikista.”

”Enkä tykkää. Minä tykkään 311:sta ja Kornista, ja sinä olet niin pihalla, ettet erota Jonathan Davisia ja Dee Dee Ramonea toisistaan, mutta viisi siitä.” Bobby Dulac kääntyy hitaasti ympäri hymyilemään työtoverilleen. ”Lakkaa vitkastelemasta.” Hänen hymynsä on kaikkea muuta kuin ystävällinen.

”Minäkö tässä vitkastelen?” Tom Lund avaa silmänsä suuriksi kuin muka loukkaantuisi.

”Minäkö sen lehden huoneen poikki heitin? En muuten heittänyt!”

”Jos sinä et ole koskaan nähnyt Wisconsin Ratia, mistä sinä tiedät, miltä hän näyttää?”

”Samalla lailla kuin minä tiedän että hänellä on hassun värinen tukka ja lävistetty nenä. Samalla lailla kuin minä tiedän että hänellä on joka päivä, satoi tai paistoi, sama surkea nahkarotsi.”

Bobby odotti.

”Hänen äänestään! Ihmisen ääni on täynnä *informaatiota*. Kun joku sanoo, että näyttää pitelevän ilmoja, hän kertoo sinulle koko elämäntarinansa. Ja arvaa mitä. Rat ei ole käynyt hammaslääkärissä kuuteen seitsemään vuoteen. Hänen suunsa on kamalassa kunnossa.”

KDCU:n rumasta sementtitiilirakennuksesta panimon vierestä Peninsula Driven varrelta, radion välityksellä jonka Dale Gilbertson lahjoitti poliisiasemalle kauan ennen kuin Tom Lund tai Bobby Dulac pukeutuivat ensimmäisen kerran univormuun, kuuluu luotettavan kelpo George Rathbunin patentoitu hyväntuulisen pöyristynyt hekotus, tunteikas, kaikenkattava hörötys, joka saa sadan kilometrin säteellä jokaisen aamiaistaan syövän maanviljelijän hymyilemään pöydän yli vaimolleen ja seudun kautta ajavat rekkakuskit nauramaan ääneen:

”Minä vannon, soittaja, ja tämä koskee myös edellistä soittajaa ja joka ainoaa teistä siellä kuulijakunnassa, minä rakastan teitä kovasti, se on rehellinen totuus, minä rakastan teitä kuten minun äitini rakasti pottupeltoaan, mutta joskus te ihmiset olette ihan HULLUJA. Voi pojat. *Yhdennentoista vuoroparin tasoituvuorolla kaksi paloa! Kuusi-seitsemän, Reds!*

Miehet kakkos- ja kolmospesällä. Lyöjä paukauttaa keskikentälle lyhyen, Reese lähtee kolmoselta, hyvä heitto kummulle, siisti kosketuspoltto. *Siisti kosketuspoltto. SIITÄ OLISI SELVINNYT SOKEAKIN!*”

”Minusta se oli hyvä kosketuspoltto ja minä kuuntelin vain radiosta”, sanoo Tom Lund.

Kumpikin vitkastelee ja tietää sen.

”Oikeastaan”, huutaa Coulee Countryn Suosituin Radioääni, ”sallikaa minun ottaa *riski*, pojat ja tytöt, sallikaa minun esittää seuraava *ehdotus*, jooko? Vaihdetaan jokainen tuomari Miller Parkissa tai vaikka saman tien National Leaguessa SOKEISIIN! Ja arvatkaa mitä, ystäväni. Minä takaan että tuomarien ratkaisut paranevat kuudella viiva seitsemälläkymmenellä prosentilla. ANNETAAN DUUNI NIILLE JOTKA SEN OSAA – SOKEILLE!”

Tom Lundin ilmeettömille kasvoille leviää hymy. Hupiveikko tuo George Rathbun. Bobby sanoo: ”Vauhtia.”

Lund virnistää, vetää käärityn lehden pussista ja oikoo sen pöydälleen. Hänen ilmeensä kovenee. Hänen virneensä muoto ei muutu mutta siitä tulee kivenkova. ”Voi ei. Voi helkkari!”

”Mitä?”

Lund huokaisee epämääräisesti ja pudistaa päätään.

”Minä en välitä kuulla!” Bobby työntää kädet syvälle taskuihin, suoritautuu täyteen mittaansa, vetää oikean käden ylös ja painaa sen silmilleen. ”Minä olen sokea! Ottakaa minut tuomariksi! Minä olen kyllästynyt poliisihommiin.”

Lund ei sano mitään.

”Onko otsikko isokin? Kirjaimet kissankorkuisia? Miten hirveä se on?” Bobby laskee käden silmiltään ja jättää sen ilmaan.

”Wendell ei näköjään tullut järkiinsä”, Lund sanoo, ”eikä antanut asian olla. Minä en tajua, minkä takia minä sanoin että pidän siitä paskasta.”

”Herätyyys!” Bobby sanoo. ”Eikö sinulle ole kerrottu, että poliisit ja toimittajat ovat eri puolilla aitaa?”

Tom Lund kallistaa pyylevän vartalonsa pöydän ylle. Paksu vaakasuora poimu, kuin arpi, jakaa hänen otsansa, ja hänen pulleat poskensa hehkuvat punaisina. Hän tähtää sormella Bobby Dulacia. ”Juuri tämä sinussa nyppii, Bobby. Miten kauan sinä olet ollut täällä? Viisi kuusi kuukautta? Dale otti minut hommiin neljä vuotta sitten, ja hän ja Hollywood panivat Thornberg Kinderlingin rautoihin. Se oli tämän piirikunnan isoin juttu varmasti kolmeenkymmeneen vuoteen, eikä se ollut millään lailla minun ansiotani, mutta minä kuitenkin hoidin oman osani. Minä kokosin palapeliä muiden mukana.”

”Yhden palan”, Bobby sanoo.

”Minä muistutin Dalea siitä Taproomin tarjoilijattaresta ja Dale kertoi Hollywoodille ja Hollywood jututti sitä tyttöä ja se oli iso, iso pala. Se auttoi saamaan Kinderlingin kiinni. Joten turha urputtaa minulle!”

Bobby Dulac vetää kasvoilleen tekopyhän katumuksen ilmeen. ”Anteeksi, Tom. Minusta tuntuu että minulla on hermot kireällä ja ihan piesty olo.” Mutta hän ajattelee: *Entä sitten jos sinä olet ollut hommissa muutamman vuoden pitempään ja annoit Dalelle joskus yhden pikku vinkin? Minä olen parempi poliisi kuin sinusta ikinä tulee. Millainen sankari sinä muka eilen illalla olit?*

Edellisiltana kellon ollessa 23.15 Armand ”Beezer” St. Pierre ja hänen kanssamatkustajansa Thunder Fivessä ajaa jylisyttivät Nailhouse Row’lta ja marssivat poliisiasemalle tivaamaan sen kolmelta päivystäjältä, joilla kaikilla oli takanaan kahdeksantoista tunnin työvuoro, tarkkoja tietoja siitä, miten tapauksen tutkimuksissa oli edistytty, tapauksen joka oli päälimmäisenä heidän kaikkien mielessä. Mitä hemmettiä tämä oli olevinaan? Joko se kolmas oli löydetty, Irma Freneau? Olivatko nämä ilveilijät saaneet aikaan yhtikäs mitään vai seisoivatko he vain tumput suorana? Tarvitsetteko te apua? Beezer karjui. Ottakaa meidät apulaispoliiseiksi. Meiltä saatte apua niin paljon että voitte vaikka muille jakaa. Hiireksi kutsuttu jättiläinen löntysti myhäillen Bobby Dulacia kohti ja jatkoi löntystämistään jumbomaha kaljamahaa vasten, kunnes Bobbyn selkä painautui kiinni arkistokaappiin. Siinä vaiheessa Hiiri, jonka hengitys löyhyksi oluelta ja marihuanalta, kysyi arvoituksellisesti, oliko Bobby milloinkaan tutustunut jonkun ihmeen Jacques Derridan tuotantoon. Bobbyn vastattua, ettei hän ollut kuullutkaan koko miehestä, Hiiri sanoi ”Ihan totta, Sherlock?”, astui sivuun ja ryhtyi tuijottamaan liitutaulun nimiä. Puolen tunnin päästä Beezer, Hiiri ja heidän seuralaisensa lähetettiin matkoihinsa tyytymättöminä ja vailla apulaispoliisin valtuuksia, mutta kuitenkin hie-man rauhoittuneina, ja Dale Gilbertson sanoi että hänen olisi päästävä kotiin nukkumaan ja että Tomin olisi kaiken varalta hyvä jäädä asemalle. Kumpikin vakioyöpäivystäjä oli keksinyt verukkeen jäädä kotiin. Bobby lupasi pysyä asemalla, ilman muuta, pomo, ja siksi me tapaamme nämä kaksi miestä asemalta näin varhain.

”Anna tänne”, sanoo Bobby Dulac.

Lund ottaa lehden, kääntää sen ympäri ja nostaa niin että Bobby näkee lukea: KALASTAJA YHÄ VAPAANA FRENCH LANDINGIN

SEUDULLA. Otsikon alla oleva artikkeli täyttää kolme palstaa sivun vasemmassa yläkulmassa. Tekstille on laitettu vaaleansininen tausta ja se on rajattu mustalla. Otsikon alla on pienemmällä *Psykopaaattimurhaajan henkilöys arvoitus poliisille*. Alaotsikon alla on vielä pienemmällä kirjoittajan nimi: *Wendell Green toimituksen avustamana*.

”Kalastaja”, Bobby sanoo. ”Kaverisi juttu on perseestä heti ensimmäisestä sanasta alkaen. Kalastaja. Kalastaja. Kalastaja. Jos minusta tulisi yhtäkkiä viisitoistametrinen apina ja minä rupeaisin kiipeilemään pilvenpiirtäjissä, sanottaisiinko minua King Kongiksi?” Lund laskee lehden alas ja hymyilee. ”Myönnetään, että se oli huono esimerkki”, Bobby sanoo. ”Oletetaan vaikka että minä ryöstäisin pari pankkia. Sanottaisiinko minua John Dillingeriksi?”

”No jaa”, sanoo Lund hymyillen entistä leveämmin, ”Dillingerillä oli kuulemma niin valtava kalu, että se laitettiin lasipurkissa museoon. Joten...”

”Lue ensimmäinen lause ääneen”, Bobby käskee.

Tom Lund katsoo alas ja lukee: ”’Koska French Landingin poliisi ei ole onnistunut löytämään johtolankoja siitä, kuka on tämä raakalaismainen kaksoismurhaaja ja seksuaalirikollinen, jolle toimittaja on antanut nimen Kalastaja, pelon, epätoivon ja epäilysten varjot synkistävät meidän pienen kaupunkimme katuja ja leviävät täältä myös Frenchin piirikunnan kyliin ja maatiloille ulottaen lonkeronsa kaikkiin Coulee Countryn kolkkiin.’”

”Se tästä vielä puuttuikin”, Bobby sanoo. ”Perkele!” Ja astuu hetkessä huoneen poikki ja kumartuu Tom Lundin olan yli lukemaan *Heraldin* etusivua käsi Glockin perällä kuin valmiina ampumaan lehteen reiän vaikka heti.

”’Meidän perinteemme – luottamus, naapurisopu, tapamme osoittaa hyvyttä ja myötämielisyyttä kaikkia kohtaan [kirjoittaa Wendell Green lisäten mukaan omia mielipiteitään minkä ehtii] – murenevat jatkuvasti pelon tunteiden syövyttävän vyöryn alla. Pelko, epätoivo ja epäily ovat myrkkyä niin pienten kuin isojenkin yhteisöjen sielulle, sillä ne kääntävät naapurin naapuria vastaan ja ilkkuvat maltillisuudelle.

Kaksi lasta on löydetty katalasti murhattuina ja osittain syötyinä. Nyt on kolmas lapsi kadonnut. Kahdeksanvuotias Amy St. Pierre ja seitsemänvuotias Johnny Irkenham joutuivat ihmisen muodon ottaneen hirviön uhreiksi. Kumpikaan ei tule kokemaan nuoruusvuosien onnea eikä aikuisiän kypsyyttä. Heidän surevat vanhempansa eivät tule koskaan tuntemaan lapsenlapsia, jotka olisivat olleet heille rakkaat. Amyn ja Johnnyn

TALISMAANIN VERET

SEISAUTTAVA JATKO-OSA

Hyytävää jännitystä ja kihelmöivää fantasiaa yhdistelevä *Pimeyden talo* jatkaa *Talismaanin* tarinaa, kun sarjamurhaajan kylvämä kauhu murtaa pikkukaupungin rauhan ja pakottaa Jack Sawyerin uuteen taisteluun pimeyttä vastaan.

Kaksikymmentä vuotta sitten Jack Sawyer teki vaarallisen matkan toiseen universumiin pelastaakseen sairaan äitinsä. Nyt hän on entinen etsivä, joka ei muista mitään vanhasta seikkailustaan Territoriossa. Kun idyllisessä French Landingin kaupungissa tapahtuu sarja petomaisia murhia, poliisipäällikkö Dale Gilbertson joutuu pyytämään avuksi Jackin, jonka poikkeukselliset kyvyt ovat hänelle tuttuja vuosien takaa. Mutta Gilbertson ei osaa aavistaakaan, millaisia kykyjä juuri näiden rikosten ratkaiseminen vaatii. Pian Jack alkaa nähdä ja kokea outoja. Lopulta hänen on astuttava Pimeyden taloon ja kohdattava pahat henget, jotka suunnittelevat maailman tuhoa.

”Kaikki odotukset täyttävä jatko-osa, loistava ja haastava synkkä fantasia, jota kummankin kirjailijan fanit taatusti rakastavat.”

Publishers Weekly

”Sysimustaa nokkeluutta tihkuva.”

New York Times

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8554-2